

ročník 2016

SENICE NA HANÉ

FARNÍ LIST

ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI

měsíc březen

Svatá Agáta

Milí farníci,

*opět po roce prožíváme dobu postní jako přípravu na největší křesťanské svátky - Velikonoce. Jak by ta příprava měla vypadat? Co to je vlastně půst? Na to se ptala své maminky její malá dcerka. Matku taková otázka překvapila. Sama o tom říká: „Začala jsem jí zeširoka vysvětlovat, jak je půst přípravou na Velikonoce, na oslavu Ježíšova zmrtnýchvstání, vyprávěla jsem o popelci, o obrácení se k Bohu, o modlitbě... Ale neé, mami, to já všechno vím, mě zajímá, proč se to jmenuje právě **půst**, víš, to slovo.“ Moje přemýšlivá holčička mě donutila také trochu zapřemýšlet. Říkám: Asi to vzniklo ze slova, pustit a najednou mi před očima začala naskakovat další a další slova.*

*Takže, co pro mě znamená **půst**?*

Tak třeba:

- **opustit** špatnou cestu, která nevede k Bohu
- **odpustit** těm, kteří mi jakkoliv ublížili
- **vy pustit** ze svého života rozptylující zbytečnosti
- **vpustit** do svého života Boha
- **připustit** si, že jsem člověk slabý
- **zapustit** kořeny v Kristu
- **upustit** od některých zlovyků
- **spustit** se „na hlubinu“
- **popustit** uzdu své fantazii, protože přece „lásky je vynalézavá“
- **nedopustit**, aby se z mého srdce vytratila touha po Bohu
- atd...

Vidíte, jedna nevinná otázka a spustí takovou lavinu slov.

Milí přátelé, tak uvažovala s perem v ruce jedna hloubavá maminka. Myslím, že to může být inspirací pro každého z nás. Až si přečtete náš farní časopis, dřív než jej někam založíte nebo vyhodíte, zkuste si vybrat třeba jednu z předložených věcí. Je třeba stát nohama pevně na zemi. Všechno nezvládneme. A nejde o to dokazovat si, jací jsme borci a co všechno dokážeme. V době postní půjde o to, abychom zpokorněli, když se Pán Ježíš tak pokořil kvůli nám. A byli Pánu Bohu trochu blíží. S vděčností za to, co pro naši spásu udělal. Na jeho lásku bychom měli odpovědět zase jenom láskou. Přeji vám všem radostně a poctivě prožitou postní dobu.

P. Martin

Hledáme osobnost farnosti

Je mi ctí, že vám mohu nabídnout rozhovor se skoro nejstarší aktivní farnicí. Vyrůstala v křesťanské rodině spolu s dalšími čtyřmi sourozenci. Měli hospodářství a žili velmi skromně. A i když měla pár nabídek ke společnému životu muže a ženy, cítila podobně jako sv. Agáta, že chce zasvětit svůj život Bohu a víře. Často a ráda se modlila, a to jí zůstalo až dodnes. Pokud jí to zdravotní stav dovolí, nevynechá ani jednu mši sv., adoraci, májovou pobožnost či akci pořádanou pro farníky. Myslím, že bychom si ji někteří mohli vzít za vzor. Dříve navštěvovala okolní poutní místa na kole a později se už tam nechala odvézt. Jistě tušíte, s kým bude rozhovor a pokud ne, dovolte mi představit vám paní Marii Laichmanovou. Tato žena žije stále spořádaným křesťanským životem a ještě loni se starala o oltářní roucha.

Kde jste studovala?

Do páté třídy jsem chodila tady v Senici a potom mě tatínek poslal studovat do Olomouce do Řepčína, kde byl dřív klášter, sester dominikánek. Ale studium bylo předčasně ukončeno kvůli německé okupaci. Němci nás odtud vyhnali. Potom mi stařenka tady u místní švadleny p. Kvapilové domluvila, aby mě vzala do učení jako švadlenu.

A kde jste pracovala?

Po vyučení jsem 35 let pracovala v Příkazích v „Šohají“. Ale protože moje maminka byla vážně nemocná, musela jsem jít o tři roky dříve do důchodu, abych se o ni mohla postarat.

Ne všechny ženy se dovedou zasvětit Bohu a víře a přitom žít v civilu. Kdy jste ucítila tuto touhu?

Už přesně nevím, kolik mi bylo let, asi v dospívání. Měla jsem zlomenou nohu a nemohla jsem chodit do kostela. Tehdy nebyvala mše sv. v rádiu, jak je tomu dnes, a tak jsem měla otevřené okno a poslouchala zvony na věži a přitom jsem se modlila. Jednou, když zvonily zvony, aby vítaly věřící ke mši, napadlo mě otevřít si Nový Zákon a našla jsem tam úryvek - teď si nedovedu vzpomenout na přesný text, ale

bylo to o tom, že je důležité zasvětit život Bohu. A tak jsem se rozhodla pro Boha.

Vzpomenete si na své první svaté přijímání?

Poprvé jsem přistoupila ke svatému přijímání asi v 5 nebo 6 letech. Vzpomínám si, že tu byl tehdy mladý kaplan a jmenoval se Střída.

Jaké je vaše biřmovací jméno?

Biřmování bylo přímo tady v naší farnosti a za kmotru jsem měla svou tetinu Boženu, po které jsem si vzala biřmovací jméno.

Kolik kněží jste zažila?

(Chvíli přemýšlela a pak začala mluvit.) Kaplan Střída, děkan Novák, o. Bůžek, o. Ševčík, děkan Trtík, o. Ptáček, o. Janíček, o. Krajčovič, o. Tomáš a teď tu máme otce Martina Mališku. No snad jsem na někoho nezapomněla.

Chodila jste do kostelního pěveckého sboru?

Ano, ráda jsem chodila do sboru a velmi jsem měla ráda mariánské písničky, které mám ráda dodnes.

Vím, že jste byla často velkou pomocnicí na faře a v kostele. Jak jste se k této službě dostala?

Pomáhala jsem hlavně p. Mikulkové a slečně Jarmile při úklidu kostela a pak jsem si vzala na starost oltářní prádlo. Také jsem vozila kněžím obědy z kuchyně.

Je něco co vás trápí na naší farnosti?

To, že chodí málo dětí a lidí do kostela ve všední den. Nemají tolik dobytka a práce na poli jako tehdy my, a přece do kostela nejdou. Měli by si uvědomit, že pokud nebudeme chodit na mše svaté, můžeme přijít o kněze ve farnosti, a to by byla velká škoda.

Děkuji za váš čas a za rozhovor a přeji vám pevné zdraví, hodně sil a Boží milosti. Velmi si vážím toho, že jste nám věnovala rozhovor a váš čas.

Vendula Koupilová

Poznáváme svaté v našem kostele - sv. Agáta

Jméno Agáta pochází z řečtiny a znamená „dobrá“. Narodila se na Sicílii v Katánii v letech 225 - 235. Narodila se v bohaté a šlechtické rodině. Její rodiče otec Rao a matka Apolla vlastnili ve městě a okolí domy a úrodná pole. Agáta vyrůstala v krásnou a čistou pannu v křesťanské rodině. Už v útlém věku pocítila v srdci touhu patřit zcela Kristu. Když dosáhla patnácti let, měla za to, že nastal správný okamžik, aby se zasvětila pouze Bohu. Zasvěcené panny se svým novým stylem života byly v počátcích křesťanství božským průlomem v pohanském světě. Katánský biskup její žádosti vyhověl a během oficiálního obřadu zvaného „velatio“ na ni vložil „flammeum“, tzv. červený závoj, přinesený zasvěcenými pannami. Sicílie patřila v té době pod římskou vládu a křesťanství bylo potlačované a zakázané. Katánský prokonzul Quintinianus ji jednou zahlédl a bláznivě se do ní zamiloval. S odvoláním na Déciův edikt o pronásledování křesťanů ji obvinil z hanobení státního náboženství, což bylo běžné obvinění u všech křesťanů, a nařídil, aby ji zatkli a odvedli do paláce prétoria. Když před ním stanula, byl prokonzul uchvácen její krásou a zmocnila se ho vášně. Jeho pokusy svést ji však byly marné, protože Agáta byla ve své věrnosti Kristu nezlomná. Prokonzul tedy zahájil proces dívčiny převýchovy a svěřil ji kurtizáně lehkých mravů Afrodísii, aby ji zlomila a učinila povolnější. Byla znovu vystavena pokušením všeho druhu, flirtováním, zábavám, hostinám, slibů zlata a krásných šatů, ona však neústupně chránila své panenství a chtěla zůstat věrná Kristu za každou cenu. Pokořená a zklamaná Afrodisie předstoupila před Quintiniána a odevzdala mu Agátu se slovy: „Její hlava je tvrdší, než láva Etny.“ Rozlíčený prokonzul ji dal mučit. Agáta byla natahována na skřípec, trhána železnými hřebeny, pálena žhavými břity. Nakonec nařídil vojákům, aby jí kleštěmi utrhli či odřízli prsa.

Krvácející a posetá ranami byla odvečena do cely. Trpěla horečkou a krutými bolestmi. Vše ale snášela z lásky k Bohu.

Legenda vypráví, že když se v noci modlila, zjevil se jí o půlnoci svatý Petr v doprovodu dítěte, nesoucím lucernu, a amputovaná prsa uzdravil. Po pěti dnech byla znovu předvedena před prokonzula, který když spatřil zhojené rány, nevěřícně se tázal, jak se to stalo. Tehdy mu Agáta odvětila: „Uzdravil mi je Kristus.“ Prokonzul to byla krutá porážka a proto nařídil, aby ji položili na lože řeřavých uhlíků rozžhaveného roštu se žhavými bodci. Když Agáta umírala v hořící peci, postihlo město Catánii silné zemětřesení, prétorium se zhroutilo a pohřbilo dva Quintiniánovy popravčí - rádce. Lid Catánie se vzbouřil proti krutému rozsudku, prokonzul proto nechal Agátu vyrvat z plamenů a přenést do její cely, kde krátce nato zemřela. Bylo to asi 5. února 251. Tento den slaví církev její svátek. I když sv. Agáta byla vystavena plamenům, červený závoj pro zasvěcené panny neshořel a jednou v roce ho vystavují. Když erupce Etny v r. 1886 ohrožovala městečko Nicolosii, nesl biskup Catánie v procesí závoj s prosbou o záchranu a postavili ho do cesty lávě, která se před ním u hradu zastavila a město bylo zachráněno. Agáta od té doby není jen patronkou Catánie, ale i ochránkyní před erupcemi a před požáry. Sv. Agáta patří mezi prvomučednice a je jednou ze sedmi žen, mimo Pannu Marii, které jsou jmenovány v římském kánonu při mši svaté. Její mučitel Quintian zahynul v řece, když si jel prohlédnout její vlastnictví a zatknout její rodiče a příbuzné. Atributem sv. Agáty je podnos, na kterém nese svá prsa. Je hlavní patronkou například tkalců, zvonářů, zlatníků, havířů. Je také patronkou chránící před nemocemi a nádory prsu.

V našem kostele je zpodobněna v oválné lunetě nad křtitelnicí.

Božena Vychodilová

Pohled z Boloně (7)

aneb „people wait to be asked“

Milí farníci a přátelé,

tento dopis vám píšu na konci měsíce února, během kterého jsem hodně cestoval (Bologna, Prostějov, Senice, Řím a zpět). Na všech těchto místech jsem se zdržel přibližně jeden týden. Aby to snad někomu příliš nevrtilo hlavou, vzal jsem si raději řádnou dovolenou. Řízením Prozřetelnosti jsem se tak s vámi mohl potkat při zahajování postní přípravy na Velikonoce. Děkuji otci Martinovi a jeho mamince za milé společenství na faře a každému z vás za vzpomínku v modlitbě. Ta je pro mě v tuto chvíli zvlášť důležitá. Přichází čas, kdy se budu muset rozhodnout, zda a jak po prvních dvou letech pokračovat v dalším studiu. V době, kdy jsem pobýval na Moravě, konal se v katedrále obřad přijetí dospělých katechumenů mezi čekatele křtu. Prý se jich u nás v diecézi letos sešlo asi sto a jistě se velmi těší na svoje celoživotní přičlenění k Božímu lidu. My ostatní bychom se s nimi měli upřímně radovat z objeveného daru víry a snažit se pro ně být takovou duchovní rodinou, ke které se budou vždy hrdě hlásit.

Není pochyb o tom, že dobrá zpráva o nově přicházejících bratřích a sestřích by mohla být ještě lepší. Odkazuje na to anglický podtitul našeho dnešního zamyšlení: „People wait to be asked“. To znamená: Lidé čekají, že se jich někdo zeptá, jestli se nechtějí nechat pokřtít, nebo po dlouhé době vyzpovídat, a žít jako katolíci. Možná se vám zdá, že jste to

už marně zkoušeli, ale ... ruku na srdce ... opravdu kolem vás není nikdo, komu jste něco podobného nikdy neřekli? Náš Bůh k sobě volá všechny lidi s láskou a přitahuje je vždy s úctou vůči jejich svobodě. Od nás očekává, že mu k tomu propůjčíme svůj hlas. Každý biřmovaný křesťan na sebe může vztáhnout závažná slova sv. Pavla z novozákonního listu do Korintu: „Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost a běda mi, kdybych ho nehlásal!“ (1Kor 9,16).

Poslední únorový týden jsem prožil v Římě jako účastník mezinárodní konference kazatelů, která se konala pod patronátem dominikánského řádu (foto). Polovina přítomných byli řeholní bratři a druhá polovina diecézní kněží. Kromě České republiky a Itálie, byla zastoupena také Anglie, Francie, Belgie, Dánsko, Španělsko, USA, Kanada, Venezuela, Argentina, Nigérie, Filipíny a Austrálie. Opravdu pestrá sestava hlasatelů Božího slova! I když jsme se mezi sebou dorozumívali s určitou námahou pro rozdílnost našich mateřských jazyků, od první chvíle jsme tvořili ryzí bratrské společenství, aniž bychom se kdy v minulosti potkali. Kdo nezná z vlastní zkušenosti tajemství církve, propojující lidi nadpřirozenými pouty, mohl by být něčím podobným překvapen. My jsme překvapeni nebyli, ale přesto jsme si to s velkou chutí užívali. Všichni jsme byli navíc propojeni úctou ke sv. Dominikovi a základním vědomím, že i lidé naší doby ke svému štěstí potřebují v pravou chvíli poznat

a přijmout Krista. Bylo pro mě velmi zvláštní poslouchat příběhy vlastní cesty k víře některých přítomných kněží. Okouzující bratr Simon z Oxfordu, řeholník s nádhernou britskou výslovností a britským smyslem pro humor, nám vyprávěl u večere, jak ve svých devatenácti letech marně žádal o rozhovor jakéhosi kněze. Když se totiž knězi svěřil, že chce být přijat do katolické církve, on mu prý spěšně odpověděl, že si s ním o tom promluví po mši svaté, která měla za chvíli začínat. Simon tedy zůstal na bohoslužbě a pak trpělivě čekal (anglicky waited)... a čekal (waited)..., ale kněz se zpátky nevrátil (and he never came back). Při další příležitosti slyšel Simon od jiného duchovního odmítnutí s nepravdivou omluvou, že kněží z řad učitelů nemohou přece nikoho přijímat do církve. Dotyčný měl zřejmě obavy, že bude obviňován z propagace náboženství za katedrou. Simon se však nenechal odradit, až konečně uspěl u jednoho vězeňského kaplana, který ho přijal s otevřenou náručí. Podobně trpkou zkušenost s otevřeností naší církve udělal kdysi otec Jesper z Dánska. Už ve svých osmi letech chtěl prý být katolíkem, navzdory nepochopení svých nevěřících rodičů a dalších příbuzných. Když dorostl na práh dospělosti, šel do nejbližší farnosti žádat o křest. Dotázaný kněz mu však neochotně a stroze odpověděl, že za pár měsíců bude dělat příslušný kurz katechezí, tak ať laskavě přijde potom. Bohu díky, ani on se nenechal odradit a brzy našel vřelejší přijetí jinde. Udělal si však závěr, že řada lidí pracujících pro církve nemá ve skutečnosti o nové věřící zájem, protože v nich vidí práci navíc. Je-li tomu tak, co bude s lidmi, kteří nenajdou odvahu chodit ode dveří ke dveřím a stále dokola poslouchat, aby přišli později? Otec Jesper, v současné době pracující se skupinou mladých na populární knize o hledání Boha, nepochybuje o jedné věci: Mnoho lidí čeká, že budou od věřících konkrétním způsobem osloveni (Many people wait to be asked). Jsme pro ně otevření? Kolik by asi mohlo být už letos v našich 420 farnostech katechumenů těšících se na křest,

Pouť do Říma

Po uzávěrci loňského vánočního čísla Farního listu mě oslovila paní Vendula Koupilová: „Napište článek o vašem putování do Říma!“ „Vždyť to již nebude aktuální,“ říkám. Prý to nevadí! A tak je to tady.

Pouť pořádaná křesťanskou cestovní kanceláří Miklas tour se uskutečnila ve dnech 6. – 10. prosince 2015 u příležitosti začátku Svatého roku milosrdenství, kdy byla otevřena Svatá brána v bazilice sv. Petra ve Vatikánu a kde nás čekala spousta dalších krásných památek. Setkali jsme se s Kristovým náměstkem papežem Františkem a věřícími univerzální církve.

Probuzení v Římě po noční jízdě autobusem do krásného, i když ještě tmavého rána, zato s jiskřivými hvězdičkami na obloze, to bylo po našich mlhavých dnech doslova překvapivé. Následovala jízda metrem do středu města a hned návštěva monumentální Lateránské baziliky, hlavního chrámu římského biskupa – papeže. Pak byla na programu mše sv.

kdybychom se do misie všichni opravdově zapojili a dopřáli jim osobní pozvání?

Naše myšlenky nemohou obejít bez povšimnutí také tu skupinu lidí, kteří od života z víry v průběhu času odpadli. Potkat se s nimi je možné skoro všude. Na těchto bývalých věřících je vidět, jak snadno se pod nerušeným vlivem ducha zla zamotávají do problémů, nespokojenosti a „blbé“ nálady; jak je tíží stále větší hříchy, kterým se nedovedou bránit; jak nemají v srdci pokoj. Někdy si dokonce hýčkají pocit, že se právem obracejí k Bohu zády, protože mu přece mají co vyčítat. Tento stav je obzvláště bolestivý, jak pro dotyčné muže a ženy, tak pro Boha a jeho církve. Je to něco jako hnisající rána v duších, která potřebuje proříznout a vyčistit slzami, jinak se neuzdraví. Na pomoc nám přitom přichází Ježíš ve svém podobenství o milosrdném Otci. Dovídáme se z něj, že Bůh má velmi citlivé srdce, které se při pohledu na trpící děti – jakými všichni pokřtění bez pochyby jsou – chvěje touhou podat jim pomocnou ruku. Nechce to však dělat násilím, takže čeká (is waiting) ... a čeká (is waiting) na otevřené dveře (for the open door). V takových případech bychom měli umět být nástrojem Boží milosrdné lásky a vhodným slovem i modlitbou připravovat naše ztracené bratry a sestry na radostnou chvíli jejich – více či méně ochotného – návratu a smíření s církví. Když byl mladší syn z Ježíšova podobenství ještě dost daleko od domu, ze kterého před časem utekl „užívat“ života, Otec ho uviděl. Pohnut soucitem nad jeho vyhladovělostí se za synem rozběhl, objal ho, políbil, vyslechl a s nečekanou velkorysostí ho uvedl zpátky domů (srov. Lk 15,20-24). Nikde jinde v Písmu bychom nenašli krásnější vylíčení podstaty svaté zповědi. Právě tehdy Bůh, jeho církve i navracený syn či dcera, všichni společně, prohlašují: „Tak jsme se přece dočkali!“

Radostné svátky velikonoční vám přeje

a ze srdce žehná otec Tomáš

v kostele Svatého Kříže, který je titulárním chrámem našeho kardinála Miloslava Vlka. Poté byla zařazena návštěva kaple Svatých schodů, po nichž kráčel zbičovaný Ježíš k Pilátovi. Kapky jeho krve chráněné sklíčky jsou tam dodnes patrné. Tyto schody nechala z Jeruzaléma do Říma dopravit sv. Helena. A to se již venku otevřel nádherný jasný den, kdy byly naše svetry a teplé bundy zbytečné. Zbývaly dvě možnosti: buďto se potit anebo nosit – jak hlemýžď ulitu – nepotřebné svršky v batohu na zádech. Ale ten hlemýžď to má přece jen lehčí!!

Odpolední procházka teplým prosincovým Římem nás zavedla nejprve ke sv. Klimentovi, chrámu, v jehož kryptě je pohřben sv. Cyril. Nachází se zde též kaple s oltářem sv. Cyrila a Metoděje. Následovala prohlídka antického Říma: Kolosseum, Palatin, Forum Romanum a Kapitol, zatímco kostel Santa Maria in Ara Coeli – Panny Marie na oltáři

nebes s ostatky sv. Heleny, soškou Božského dítěte z olivového dřeva z Getsemanské zahrady, je již současný Řím. Patří sem i Benátské náměstí s památníkem krále Viktora Emanuela II. sjednotitele Itálie. Nechyběla ani zastávka na oběd z vlastních zásob a výborné kafe s příjemným posezením ve venkovní zahradce v jedné z nespočetných kaváren. Den pomalu končil, což bylo signálem k ubytování a k načerpání potřebných sil.

Ráno, v úterý 8.12. o slavnosti Neposkvrněného početí P. Marie, nastal hlavní den naší pouti. Po brzké snídani se přemísťujeme do Vatikánu, kde v 10 hodin byla na náměstí sv. Petra za účasti padesáti tisíců poutníků a mimořádných bezpečnostních opatření sloužena papežská mše svatá a zahájen Svátý rok otevřením Sváté brány do chrámu sv. Petra. Ačkoli den začal deštěm, odpoledne již bylo pěkně, proto bylo možné po krátkém obědě zahájit další putování. Naše kroky mířily nejprve do baziliky sv. Pavla za hradbami, ve které je pod papežským oltářem hrob sv. Pavla. Pod obvodem stropu jsou medailony všech 267 papežů od sv. Petra až po nynějšího papeže Františka. Odtud nás autobus zavezl k bazilice Santa Maria Maggiore, do níž jsme po bezpečnostní kontrole vstoupili při právě pobíhající slavné mši svaté. Tento chrám je pro nás významný tím, že tady v roce 868 obdrželi sv. Cyril a Metoděj od tehdejšího papeže Hadriána II. schválení slovanské bohoslužby. Je zde také uchovávána část jesliček z Betléma.

Po večeři a noclehu nastal opět nádherný prosluněný den. Rychle si balíme svoje věci, posnídáme a odjíždíme do Vatikánu, kde na náměstí sv. Petra byla dopolední pravidelná středeční audience sv. Otce. Jak již známe našeho milého

papeže Františka, audience nemohla začít jinak než jeho spontánními pozdravy při projíždění náměstím mezi davy poutníků. Vše doprovázela řízná vatikánská dechovka. Po následném papežově pozdravu z tribuny – „bratři a sestry, dobrý den“ – shrnul sv. Otec význam slavnosti věčejšího dne s důrazem na právě zahájený Svátý rok Božího milosrdenství. Následovalo představování jednotlivých skupin putníků, papežova promluva ke každé skupině, a audience skončila papežským požehnáním. Pro nás pak začal volný program, kterého bylo možno využít k projití Sváté brány do Svatopetrské baziliky s příslušnou modlitbou, nebo adorací před Nejsvětější svátostí. Část z toho byla spojena s možností získání plnomocných odpustků. Další nabídky bylo více. Třeba výstup na kopuli Svatopetrské baziliky nebo sestup do její krypty, kde jsou pohřbeni papežové a také náš kardinál Beran, či návštěva Vatikánských muzeí. Ti, kdo znají Řím a nebojí se, že zabloudí, mohli opustit sevření Vatikánu úchvatnou Berniniho kolonádou a chodit po své vlastní trase. V 17:30 byla naplánována mše sv. v kostele P. Marie Prostřednice všech milostí. Sloužil ji, stejně jako první den, náš duchovní průvodce P. Vladimír Mrázek z Kyjova spolu s asistencí jáhna Jaroslava Sosnovce z Prahy. Odjezd domů byl stanoven na 19. hodinu od supermarketu poblíž českého poutního domu Velehrad. Ve zmíněném obchodě se naskytla poslední možnost nákupu převážně dárkových předmětů. Na závěr obdržel každý z nás pamětní certifikát, který nám bude připomínat tyto mimořádné dny. A tak skončila krásná pouť s bohatým duchovním užítkem.

Josef Coufal

Postní almužna

Postní almužna je charitním, pastoračním i duchovním prožíváním nejen naší farnosti i celé církve v postní době. Věřící si odeprou nějaký požitek během doby postní (například může jít o pamlsky) a v ušetřené hodnotě penízky sbírají a vkládají do svých pokladniček (postniček), které si mohli vzít v kostele. Jde o návrat ke starobylé postní tradici – almužně. Obdobné akce se již delší dobu konají i v jiných evropských zemích začínajících na Popeleční středě, nebo o 1. neděli postní a které trvají do konce postu, tedy 40 dní. Po této době se papírové schránky vyberou zpět a výtěžek předá Charitě. Při rozhodování, na co budou peníze použity, se přihlíží k zaškrtnutému účelu na dně schránek. Zde je místo, kde může dárce napsat zprávu, na jaký účel by si přál peníze využít. V České republice začala akce Postní almužna v roce 2009 v olomoucké arcidiecézi a brněnské diecézi. Od roku 2010 se koná ve všech diecézích ČR. Takto

získané finance pak pomůžou lidem v nouzi. A nemusíme chodit vůbec daleko. I v naší farnosti jsou lidé chudí a v tísně. Jen kolikrát stačí otevřít oči a naslouchat druhým. Postní almužna není v pravém slova smyslu sbírkou, jde především o podporu duchovního prožívání postního období. Peněžní dary spojené s Postní almužnou jsou jen zcela doprovodným skutkem každého z věřících. Není důležité mít ve své postničce nejvíc z celé farnosti, ale zapojit se s myšlenkou pomoci druhým a potřebným. Věřím tomu, že taková pokladnička je v každé rodině. A pokud doma postničku nemáte, postní doba ještě neskončila a jistě se v kostele najde i jedna postnička pro vás.

Všem dárčům Pán Bůh zaplatí.

Vendula Koupilová

Slavnost svatého Josefa

Svatý Josef žil v 1. století. Pocházel z královského rodu Davidova. Byl tesařem. Bohem byl vyvolen za snoubence Panny Marie. Podle židovského práva představovalo zasnoubení již pevnou vazbu. Když se Josef dozvěděl, že Marie čeká dítě, postavil se k tomu jako spravedlivý muž, který i nadále chtěl pro Marii největší dobro a rozhodl se ji tajně propustit, aby ji nevystavil hanbě. Ve snu se mu však zjevil anděl a řekl mu: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí lid z jeho hříchů.“ Když se Josef probudil, vzal Marii k sobě. Tím před zákonem uznal její dítě za své i s přijetím plné otcovské odpovědnosti.

Při sčítání lidu za císaře Augusta musel i s Marií jít do města Betléma, odkud pocházel jeho rod, aby se tam dal zapsat. Když tam byli, naplnily se Mariiny dny a přišla její hodina. Obyvatelé Betléma jim zpočátku neposkytli ani to nejskromnější pohostinství. V nouzi využil Josef znalost okolí a jeskynního útulku pro zvířata, který dle svých možností s největší láskou upravil pro narození největšího Davidova potomka a Spasitele světa - Syna Božího. Brzy po jeho narození byl Josef andělem vyzván, aby uprchl s Marií a dítětem do Egypta a zachránil se tak před Herodovým pronásledováním. Když se totiž král Herodes dozvěděl, že se v Betlémě

narodil židovský král, dostal strach o svůj trůn a rozkázal, aby byli zabiti všichni chlapani do dvou let. Když toto nebezpečí po Herodově smrti pominulo, vrátil se Josef s rodinou do Nazareta.

Mezi Josefovy vlastnosti bývají uváděny spravedlnost – především ve vztahu k Bohu, pokora, poslušnost a ochota k službě. Jeho život byl ustavičnou modlitbou. Josef byl tichý a vyznačoval se i svou mlčenlivostí, vyjadřující souhlas s Boží vůlí.

Josef zemřel v období Ježíšovy dospělosti. Měl čest umírat v Ježíšově blízkosti, snad přímo v jeho náručí. Na druhou stranu se dá říci, že se s ním dočasně loučil a to lehké nebylo. Ježíš mu však jistě v té chvíli lásku oplácel. Josefova jedinečná úloha mu zajistila významné místo v úctě církve. V 19. století papež Pius IX. vyhlásil sv. Josefa patronem celé církve.

Slavnost svatého Josefa připadá na 19.3. Zamysleme se v tento den nad výjimečností Svaté Rodiny, nad její vírou a pokojným a láskyplným přijímáním Boží vůle. Ať i v našich rodinách převládají tyto vlastnosti.

Petra Obšlová

Poutní místa

Milí farníci dovoluňte mi, abych vám představila novou rubriku s názvem „Poutní místa v Olomoucké arcidiecézi“. V této rubrice se vám budu snažit přiblížit místa, která jsou v našem blízkém okolí zajímavá.

Jako první poutní místo jsem vybrala kostel Očišťování Panny Marie, který se nachází v městysu vzdáleném osm kilometrů od Olomouce v Dubu nad Moravou.

První písemné zmínky o obci jsou z roku 1141, kdy byla majetkem olomouckého biskupského kostela.

V roce 1232 ji olomoucký biskup věnoval olomouckému kapitulnímu proboštství (probošt označuje faráře významného kostela), již v tuto dobu se zde nacházel kostel s farou. Ovšem kolem roku 1470 byl na tomto místě postaven zcela nový chrám, ke kterému byla asi o sto let později přistavěna věž a také byla provedena částečná přestavba.

Na toto místo přicházelo stále více a více lidí. Důvodem byl obraz, zobrazující Pannu Marii s žehnajícím děťátkem,

na jejíž přímluvu byla zaznamenána četná uzdravení (ta můžeme nalézt v protokolech, uložených v archivu města Olomouce). Proto byla zahájena stavba nového chrámu. Tu v letech 1734 – 1756 provedl stavitel Jiří Kličník z Brna. Nový chrám je jednolodní, dvoupatrový v barokním stylu. Součástí interiéru jsou čtyři kaple – Panny Marie Lurdské, sv. Anny, sv. Josefa a sv. Terezie od Ježíška.

Hlavní oltář je zasvěcen očišťování Panny Marie. Po bocích hlavní chrámové lodi je umístěno osm postranních oltářů. Na kůru se zachoval vzácný hudební nástroj - varhany, které patří k několika málo dochovaným barokním nástrojům dokladujícím vysokou úroveň varhanářství 18. stol.; jejich stavitel byl významný brněnský varhanář Jan Výmola. Pod celým presbytářem je krypta s ostatky příznivců kostela a kněží, kteří byli původně pochováni na starém hřbitově kolem kostela Všetech svatých.

Zvenku je pro chrám významné průčelí se sochařskou výzdobou. Nad hlavním vchodem je umístěno sousoší Svaté

Rodiny a dále jsou zde sochy Neposkrvněného početí Panny Marie, sochy sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a sv. Ludmily.

Dne 30. června minulého roku byl úspěšně dokončen projekt „Revitalizace veřejného prostranství před Poutním chrámem Očišťování Panny Marie v Dubu nad Moravou“, který byl spolufinancován z ROP Střední Morava.

Projekt je zaměřen na komplexní revitalizaci veřejného prostranství před a v blízkém okolí chrámu. Tento projekt navazuje na již revitalizované území na opačné straně chrámu, kde s ním sousedí základní škola a nachází se zde hřiště. V rámci projektu bude taktéž obnoven bezbariérový přístup, rekonstrukce komunikace a osvětlení.

Doufám, že jste se o tomto místě dozvěděli něco nového a kdo by chtěl toto krásné místo poznat zblízka, může se do Dubu vydat na pouť. Kostel je přístupný od Velikonoc do

konce září: soboty, neděle a svátky od 10 do 17 hodin. V tuto dobu si zde můžete také koupit nějaký suvenýr na památku.

Nejbližší pouť se koná 11. 5. v 9.00, kdy budou mít v Dubu svou pouť maminky.

Další poutě:

7. 6. 14.00h – Poutí seniorů

24. 8. 10.00 – Hanácká dožínková pouť

7. 9. 7.00; 9.00; 10.30h – Hlavní pouť „Na Andílka“

14. 9. 14.00h – Malá „ostatková“ pouť

18. 10. 16.00h – Dušičková pouť

25. 10. 10.30h – VII. Evropská myslivecká pouť

Ludmila Štafová

Slovo papeže Františka

Konečně je tu první číslo Farního listu roku 2016. S ním jdou ruku v ruce drobné změny a úpravy rubrik. Byl mi svěřen, myslím si, opravdu krásný, ale současně nelehký úkol v podobě citace a následné úvahy nad částí některé z homilií (jiný výraz pro kázání) papeže Františka. Má vlastní úvaha nad vybraným úryvkem má být pro čtenáře pouhým úhlem pohledu, jedním z mnoha, na dané téma. Budu ráda, když občas potěší, pohladí po duši nebo alespoň donutí k zamyšlení nad věcmi, na které mnohdy nemáme nebo nechceme mít čas, i když jsou základním kamenem křesťanského života.

Jelikož se vždy začíná stavět od základů, krásně mi k tomu nahrává homilie svatého Otce při mši na svátek Stolce sv. Petra ve vatikánské bazilice dne 22. 2. 2016, jejíž celý obsah je ke zhlédnutí na www.radiovaticana.cz.

Kristus je skála, na níž byl postaven Petr.

Každému z nás v této chvíli Pán Ježíš opakuje svoji otázku: „Za koho mě pokládáte vy?“ (Mt 16,15). Otázku jasnou a přímou, před níž nelze utéci anebo zůstat neutrálními; otázku, na níž nelze odpovědět později anebo prostřednictvím někoho jiného. V otázce však není nic inkvizitorského, ba dokonce je láskyplná! Oplývá láskou našeho jediného Mistra, který nás dnes volá, abychom obnovili víru v Něho tím, že Jej uznáme za Syna Božího a Pána svého života. A prvním, kdo je volán, aby obnovil svoje vyznání víry je Petrův nástupce, který nese odpovědnost za posilování svých bratří (srov. Lk 22,32).

Kým je pro mě Ježíš jako osobnost? Co pro mě osobně znamená jeho oběť za mé hříchy, jež jsou výsledným projevem

mé slabosti a nedokonalosti? Každoročně, na začátku postní doby, když odcházím z kostela s černým křížkem na čele, se mi spousta podobných otázek honí hlavou. Jako kdybych roztrhla peřinu s prachovým peřím, když jako malá holka skáču na posteli. Kolem mě poletují tisíce pírek a já sama, bez cizí pomoci, nejsem schopná je posbírat zpět dohromady. S přibývajícím věkem vnímám postní dobu stále více jako čas, kdy se chci sama zastavit nad vlastním životem a pokusit se změnit alespoň něco k lepšímu. Jako bych v sobě měla skálu, která - v dobrém smyslu slova - pomalu roste. Tou skálou je má víra v Boha. Místy pevná a stará - tím je to, co je jasně dáno v Písmu a na čem stojí základy křesťanství. Místy mohou být ve skále trhliny či drobné praskliny, to když se člověk vinou vlastní slabosti nebo i pod vlivem tlaku okolí, potažmo společnosti jako celku, odkloní od víry. Členitost jako by tvořili všichni, kdo mě životem provázeli - rodina, přátelé, partner. Buď stoupá vzhůru, to když mě vedli k Bohu a nebo prudce klesá do propasti, když mě svedli z cesty. Skála, na které chci stavět svůj dům (život) je z toho nejtvrďšího kamene, aby vydržela věky, stavím-li však na písku, ztratím se a pomínu stejně, jako zvětralý pískovec, který nemá valného trvání a nakonec je jen zrnkem na mořském dně.

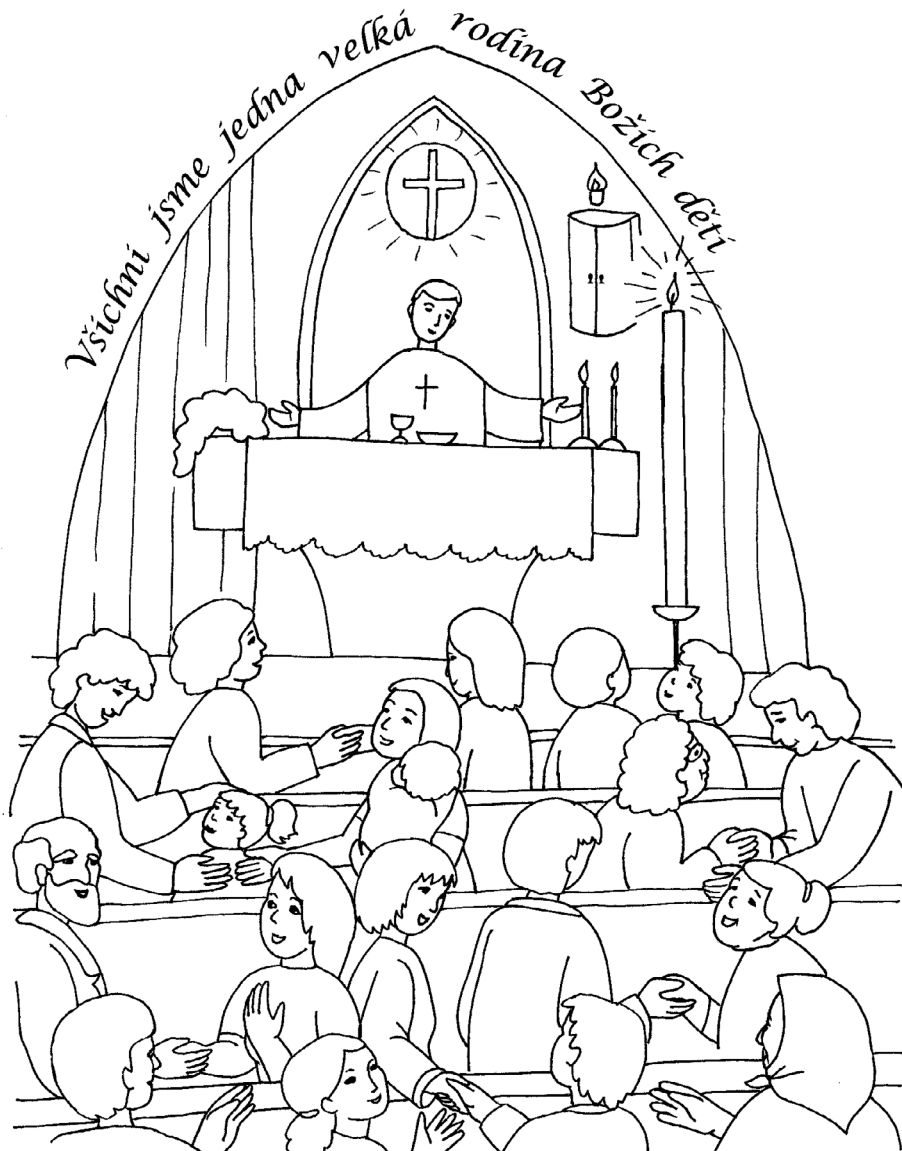
Jednou pozdě večer, když už děti i manžel spali, zkoušela jsem si jen tak svoji skálu nakreslit podle toho, jak se odvíjel můj život. Výsledný obrázek mi pomohl ujasnit si, co je pro mě opravdu důležité, kam se chci posunout a čeho se chci vyvarovat. Tak nějak jsem si v sobě sama udělala trochu pořádek. A výsledný pocit? Zkuste si to sami a uvidíte...

Anička Jahodová

Pro děti

Právě prožíváme postní dobu. Je to čas, kdy je dobré si odepřít nějakou věc, třeba pamlsek nebo televizi, aspoň na jeden den. Třeba s úmyslem, že jde o poděkování Bohu za rodiče nebo kamarády. Zkus to a uvidíš jakou z toho budeš mít radost. A aby měli radost i ti nejmenší, je tu pro vás omalovánka, aby jste nikdy nezapomněli, že církev je jedna velká rodina, a to nejen v postní době.

Dominika ml.

Pro chytré hlavy

Já jsem si tu pro vás připravil sudoku. Nejen děti, ale i velcí rádi luští a snaží se na vše přijít a vše prozkoumat. Doba postní není smutná, ale vážná a ve farnosti máme vždy jeden úkol na týden připravený. Zapojit se může každý, kdo má zájem. Kéž se vám podaří zaplnit všechna políčka správnými čísly, stejně jak vyplnit své srdce láskou k bližním a k Bohu.

Metoděj Koupil ml.

	4	6		2	7
8		5	4		1
1					
	9	1	2	5	6
6	2	7	8	4	
					2
7		8	1		3
	8	3		9	1

Velikonoční zajíčci

Co budeme potřebovat?

250 ml vody, 65 g oleje, 2 lžičky cukru, 2 lžičky soli, 21 g droždí, 500 g hladké mouky

Postup: Uděláme těsto a necháme vykynout. Vykynuté vytáhneme, rozdělíme na 12 dílů, z každého uděláme malou bulku a necháme odpočinout. Pak z bulky vyválíme kolečko a čtyřmi zářezy vytvarujeme zajíčka. Při ohýbání špiček tváří dáme pozor na to, abychom je do podkladu zamáčkli - jinak se může stát, že se při pečení zajíček „rozvine“ a zdeformuje. Trojúhelníček vyříznutý mezi očima použijeme jako čumáček. Na očička v podkladu nastříháme malé dírky, do kterých zapícheme dýňové jádérko nebo mandle. Necháme vykynout, potřeme vejcem a upečeme ve vyhřáté troubě (200-210°C/15 min). Zajíčky je možné dělat z jakéhokoliv kynutého těsta, u sladkých použijeme na očička rozinky. Uvidíte, že dětem uděláte radost. Ať se zajíčci jen množí a všem chutnají.

Vendula Koupilová

Pozvánky

Křížové cesty

kostel Senice, pátek 17:30

kostel Senice, neděle 14:30

Předvelikonoční sv. zpověď

kostel Cholina, neděle 20. 3. 2016, 14:00 -15:30

kostel Senice, sobota 19. 3. 2016, 14:00 -15:30

Velikonoční úklid

Senice, sobota 19. 3. 2016 od 8:00

Prosím o pomoc. Nenechávejte to na dvou lidech.

Národní pochod pro život

Praha, sobota 2. 4. 2016 od 10:00

Kněžské svěcení fr. Hyacinta Ullmana OP

Klášteř dominikánů Olomouc, sobota 16. 4. 2016 od 11:00

Primice P. Hyacinta Ullmana OP

kostel Konice, sobota 23. 4. 2016 od 11:30

Děkanátní pouť z obnovu rodin

katedrála Olomouc, sobota 30. 4. 2016 od 15:00

Národní pouť v Roce milosrdenství

Krakov, sobota 28. 5. 2016

Duchovní obnova pro manžele

Bouzov, sobota 19. 3. 2016

Děkanátní setkání mládeže

Brodek u Prostějova, sobota 19. 3. 2016, 10:30 - 16:30

Otče Tomáši, přejeme Vám nejen k svátku, ale i k narozeninám hodně štěstí, zdraví a hojnost Božího požehnání.

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štaflová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 605 027 155

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz